

Homilija na pepelnično sredo 2016, začetek postnega časa in izročitev poslanstva misijonarjem usmiljenja, stolnica, 10. 2. 2016

Dragi sobratje duhovniki, dragi bratje in sestre!

Stopamo v postni čas, čas pokore in notranje prenove, da bi se lahko pripravili na Gospodovo veliko noč.

V ta čas milosti nas je danes uvedel najprej prerok Joel, za katerega ne zadostuje zgolj pozunanjena spokornost, pomembnejša in odločujoča pri tem je človekova notranjost, človekovo srce. Razlog, da z zaupanjem stopamo na pot za Gospodom je vera, da je Bog usmiljen in milostljiv. On je tisti, ki nas čaka, celo vabi. Zato je post vabilo, da obrnemo srce nazaj k Bogu. Zato nas danes tudi sv. Pavel v drugem berilu vabi, »Dajte, ali pustite se spraviti z Bogom«. Sprava ali odpuščanje ni sad samo človeških prizadevanj, ampak je Božji dar, ki se mu je treba odpreti, se zanj pripraviti, ga sprejeti.

Papež Frančišek nas v buli ob napovedi jubilejnega leta usmiljenja vabi, »da bi post v tem jubilejnem letu preživeli še bolj zavzeto, kot močno obdobje za proslavljanje in izkušanje Božjega usmiljenja« (OU 17).

Zgodovina odrešenja je potrditev tega, kako je Bog v zgodovini zaveze z ljudmi svojemu ljudstvu izkazoval usmiljenje, kako je ravnal z ljudmi ljubeče in sočutno, še zlasti v težkih trenutkih, ko izvoljeno ljudstvo ni spoštovalo zaveze z bogom in so šli na kriva pota. Prerok Ozej to stanje opiše tako, da Bogu pripiše vlogo prevaranega očeta in moža, Izraelu pa vlogo nezvestega otroka in žene.

V buli »Obličje usmiljenja« papež Frančišek pokaže, da je učlovečenje Božjega Sina »učlovečeno usmiljenje«. »Usmiljenje je drža Boga do grešnika, ki mu vedno znova ponuja novo priložnost, da bi se zavedal svojih stranpoti, se spokoril in veroval« (OU 21). Samo s spreobrnjenjem lahko človek obnovi svoj odnos z Bogom. V križanem Jezusu izraža Bog svojo željo, da se grešniku približa, ne glede na to, kako daleč je zašel in v upanju, da bo na ta način omehčal »trdo srce človeka«.

Pred nami je tako čas milosti, ki je za nas nova priložnost, da se podamo na pot, ki pomeni vračanje k Bogu, v občestvo, k bližnjemu.

Papež Frančišek pravi, da Božje usmiljenje spreminja naša srca in nas usposablja, da ob tem, ko okušamo Božje usmiljenje do nas, tudi mi postajamo usmiljeni.

Današnji evangelij nas vabi k opravljanju dobrih del, ki človeka napravijo pravičnega pred Bogom. Trije načini opravljanja dobrih del so še posebej poudarjeni: miloščina, molitev in post. Kdor išče pozornost, hvalo in priznanje pri opravljanju dobrih del, je v srcu izničil namen svojega dobrega dela. Pozunanjena in popačena pobožnost nosi na sebi pečat hinavščine, kajti je izmaličena, pozunanjena, narejena in ni pričevalna. Vemo koliko kritik je Jezus namenil takšni lažni pobožnosti. Vse dobro je potrebno opravljati v svojem srcu in najprej v vsej iskrenosti pred Bogom.

S svojim vzgledom, pa tudi s svojim poučevanjem, je Jezus svoje učence spodbujal, da je treba moliti in kako je treba moliti. Molitev mora biti ponižna pred Bogom in pred ljudmi, bolj v srcu, kakor na ustnicah, izraz popolnega zaupanja in vere v Boga. Naša molitev naj bo vedno v Jezusovem imenu, za vse dobre namene. V postnem času predvsem tudi za odpuščanje naših grehov, za poglobitev v veri, za vztrajnost na poti vere, predvsem pa za prihod Božjega kraljestva v naše življenje.

Papež Frančišek želi, da bi v tem jubilejnem letu usmiljenja, postni čas bil »ugoden čas« za premagovanje naše odtujenosti, naše mlačnosti in naše grešnosti, zato nas vabi k poslušanju Božje besede in k opravljanju del usmiljenja.

Da bi lahko še bolj poglobljeno prisluhnilo Božji besedi in bi lažje prisluhnilo vabilu Usmiljenega Očeta, nam sveti oče z današnjim dnem pošilja »misijonarje ljubezni«. Tem misijonarjem se bodo pridružili tudi tisti, ki jih kot pastir te krajevne Cerkve pošiljam v naša občestva.

Papež »misijonarjem ljubezni« naroča, naj bodo »znamenje materinske skrbi Cerkve za Božje ljudstvo, da bo Božje ljudstvo lahko vstopalo v globino te skrivnosti. Predvsem pa naj v >Božjem imenu odpuščajo grehe, tudi tiste, ki so pridržani apostolskemu sedežu ali krajevnemu škofu. Tako bodo misijonarji živo znamenje Očeta, ki sprejema tiste, ki iščejo spravo in Božje odpuščanje.

Dragi misijonarji. Hvala vam, ki ste sprejeli to vzvišeno in pomembno poslanstvo. Naj tudi za vas osebno to poslanstvo pomeni, da boste še bolj usmerili svoj pogled v Kristusa, usmiljenega in sočutnega velikega duhovnika, kajti samo tako boste lahko verodostojno znamenje usmiljenega Očeta.

Dragi misijonarji, vi, ki vas pošilja sveti oče in vi, ki vas kot pastir te krajevne Cerkve pošiljam, bodite znamenje in glasniki, še posebej v tem postnem času, da bo ob vas vsak lahko začutil, kako je kljub svoji grešnosti, mlačnosti, utrujenosti in površnosti, dragocen v Božjih očeh.

Danes je papež v Rimu, ko je poseljeval poslanstvo misijonarjem ljubezni posebej podčrtal 4 stvari:

- Ko stopite v spovednico, se vedno spomnite, da je Jezus, ki sprejema, poslušaj, On je tisti, ki odpušča, ki podarja mir.
- Znati prepoznati željo po odpuščanju v srcu skesanca. Ta želja je sad milosti, ki poraja željo po Bogu, po njegovi ljubezni.
- Zavedati se je potrebno, da je v skesancu sram, kajti ni lahko priti pred drugega človeka, če tudi se ve, da predstavlja Boga in priznati svoje grehe.
- Zavedati se je potrebno, da pred nami v spovednici spokorjeni grešnik, oseba, ki čuti željo, da bi ji bilo odpuščeno, ki se želi vrniti v Očetovo hišo. Zato papež svetuje: Biti spovednik v skladu s Kristusovim srcem, to pomeni grešnika pokriti s pregrinjalom usmiljenja, da se ne bo več sramoval in bo lahko nazaj pridobil radost svojega sinovskega dostojanstva.
- Sveti oče nam za vzgled daje dva svetnika, ki sta svojo svetost živela v spovednici: sv. Leopold Mandič in Pater PIJ.

Vas duhovniki pa prosim, da povabite in sprejmete te naše misijonarje, bodo lahko izražali materinstvo Cerkve, da bodo pri vas vodili duhovne obnove, spokorna bogoslužja, predvsem pa, da bodo na razpolago za sveto spoved. Zakrament sprave naj postane milostni trenutek ne samo za tiste, ki redno prijajo v cerkev, ampak tudi za tiste, ki so se od Cerkve in Boga oddaljili zaradi tega ali onega razloga. V tem svetem letu pa je priložnost, da najdejo pot k usmiljenemu Očetu.

Cerkev nas na prvi dan posta vabi na pot spreobrnjenja in vere, zato v znamenje naše krhkosti in grešnosti na naše čelo polaga pepel in izgovarja besede: »Spreobrne se in veruj evangeliju!« ali pa »Spominjaj se, da si prah in se v prah povrneš!« uporaba pepela, kot znamenje pokore je starodavna. Sporočilo pa je zelo preprosto in jasno: Da bomo na koncu življenja s seboj odnesli edino to, kar smo naredili v Bogu, za Boga in za bližnjega.

Naj bo danes naša skupna prošnja na začetku tega postnega časa: »Gospod, upodobi naša srca po svojem srcu«. Samo tako bo naše srce usmiljeno, čuteče, se ne

bo zapiralo vase, tako ne bo mlačno in ne bo sledilo miselnosti tega sveta, ki je miselnost »uživanja in egoizma«.

Stopimo v ta postni čas skupaj in uprimo pogled na Križanega, On je tisti, ki nas ljubi in nas vabi, da bi se pustili spraviti z Bogom in se vrnili k Njemu in našli sebe in notranji mir! Amen

msg. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit